

EL BORINOT

ANY III - NÚM. 99
15 D'OCTUBRE DE 1925
PREU de SUBSCRIPCIO:
UN TRIMESTRE 2'50

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP.^a A
L'ADMINISTRACIO:
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

— Què fas ací, Tanet?

— Espero que cridin EL BORINOT; i a veure si té més «sombra» que el número passat.

UBB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Del balconet estant

Alguns del Papes anteriors a Benet VII, havien prohibit als clergues l'ús del tabac, així com la costum de polsar rapè, publicant a l'efecte diferents butlles.

Hem dit els Papes anteriors a Benet VII, perquè aquest va donar les butlles per anul·lar per considerar, sens dubte, que aquest costum no tenia res de pecaminós, i tant ho devia creure així, que ell mateix fumava.

Cal advertir que en aquell temps es fumava tabac molt millor que el que ara ens dona la tabacalera, ja que ara el fumar podria considerar-se molt bé com un intent de suïcidi.

Pius IX gustava també de fumar. Per cert, que això va ésser el que va donar origen a l'anècdota a què hem fet al·lusió, i que és, ni més ni menys, la que segueix:

Cert dia S. S. estava conferenciant amb un alt dignatari, home de moralitat molt dubtosa amb l'agrayant de què l'encobria amb una refinada hipocrèsia.

En arribar a cert punt de la conversa, el Papa va oferir al seu interlocutor un cigar, al mateix temps que ell n'encenia un altre. El dignatari va refusar l'obsequi escandalitzant-se furiósament, i fent grans escarafalls de què el Cap visible de l'Església fumés.

Il·lavors el sant, el gran, el magnànim Pius IX, volent desemmascarar l'hipòcrita va dir-li senzillament, insistint en què prengués el cigar:

—Fumeu, que no és cap vici, si ho fos ben segur que fumarieu.

Un comentari del seu temps.

Ha estat jubilat l'organista de la catedral de Wurtzburg.

La notícia no té res d'interessant i ni val la pena de fer-ne un telegrama, que és la forma en què es publiquen més insignificantment.

El que és més granat és la cua de la notícia, o sigui que la persona que s'ha designat per a cobrir la vacança, és una dona.

La nova sorprèn de primer antuvi, però no és cosa de l'altre món, sinó que té força precedents.

Sense anar-ho a buscar gaire lluny, la sola família Couperin, que forma una llarga dinastia de músics d'ambdós sexes, ha proveït de dones organistes a un sens fi de capelles, convents i esglésies parroquials.

A darrers del segle XVII, Maria Anna Couperin, filla de Francesc Couperin, organista i pianista notabilíssim, es va fer monja, encarregant-se de tocar l'orgue al cor del seu convent. A mitjans del segle següent, Antonietta Angèlia Couperin, filla d'Armand-Lluís Couperin, que era a la vegada harpista, cantant i organista, va començar des de l'edat de setze anys a tocar l'orgue a l'església de Sant Gervasi (no de Cassoles).

Aquesta noia havia tingut per mestres son pare i la seva mare, tots dos excel·lents músics. La seva mare, Isabel-Lluïsa Blanchat, filla d'un constructor de pianos, no era com ella organista amb títol oficial, però els seus coneixements en l'instrument esmentat li havien aconseguit una reputació tan gran que, per desitjos del Prelat, va encarregar-se d'estrenar els grans orgues de l'església de Sant Lluís a Versalles.

Isabel-Lluïsa Blanchat tenia llavors 32 anys; però l'edat no havia fet min-

var ni la seva intel·ligència ni el seu gust musical, ni la seva aptitud de dits, de manera que en l'acte esmentat, va lluir-se de tal manera, que tot el públic en pes va alçar-se com un sol home per ovacionar l'organista, però aquesta, volent evitar tota demostració incompatible amb la seva modestia, va escórrer-se d'aquell lloc, deixant els seus admiradors amb l'admiració per desfegar.

Aquests exemples són modernament escassos, perquè ara les dones no estan per orgues i els homes... tampoc.

Fulls saborosos.

Fins als actuals moments històrics que diria qualsevol orador acadèmic dels que ara s'estilen, la culta ciutat de Valls era cèlebre per tres coses: pels Xiquets, pel pa i per l'aiguar-dent. Diem fins ara, no perquè hagi perdut la bona i merescuda anomenada que s'ha guanyat pels esmentats conceptes sinó tot el contrari, perquè acaba d'augmentar tan bella llista de mèrits i serveis amb un altre que li ha d'aconseguir fama eterna.

A l'esmentada població es publica (es publicava) un periòdic titulat El Progreso Vallense que, responen perfectament al nom que porta, ha determinat tal avenç en l'art d'escriure gasetilles, que si la moda s'arribava a estendre, aquesta secció periodística s'hauria d'encarregar a poetes de punta, perquè estés a l'altura a què l'esmentat periòdic pretén elevar els humils solts de la Crònica.

No els volem fer gloriós més: aquí va el poema, que difícilment pot trobar un estil més mel-melat.

Al parecer las amorosas flechas del hermano Cupido han penetrado en los sensibles corazones de dos simpáticas parejas de tres distinguidas familias de esta ciudad, los cuales anhelosos esperan el "si natural" más agudo y doblemente dichoso.

Que la felicidad sea completa. Oi que és impossible trobar un llenguatge més polític i mehy clar? "A la cuenta" es tracta de dues parelles que festegen, que no seran les úniques a Valls que es troben en semblant situació.

Amb tot, entremig de la forma metafòrica, aquest concepte resulta clar: el que no sabem què vol dir, és això que les dues parelles siguin de "tres distinguidas familias", ni si aquell "los cuales anhelosos" es refereix a les "parejas", a las "familias", a Cupido o als "sensibles corazones".

Erudició i Cultura

Conferències fetes

"LA BIBLIA COM A LLIBRE DE lectura per a base d'una formació religiosa en el catòlic segle", a l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular per a la Dona, pel professor de Religió i Moral, reverend Alfons Maria Ramírez, dia 4.

CONFERENCIA ESPERANTISTA, a Tarrassa, per Delfi Dalmáu, dia 4. Organitzada pel "Grup Esperantista Lumon".

"LA VIDA EN L'UNIVERS" A càrrec del professor Moye, de Montpeller, catedràtic de les Facultats del

Migdia de França, a Perpinyà, a l'històric palau de la Sala d'Aragó, dia 4. Organitzada per l'Associació Politècnica.

"ORGANITZACIO DE LA LLUITA antipalúdica", a l'Institut de Medicina Pràctica, a càrrec del doctor Maturana Vargas, dia 8.

"EL DESENROTLLAMENT dels esports d'hivern a Catalunya", al Centre Excursionista Barcelonès, pel senyor Josep Maria Guilerà, dia 9.

"MARAGALL I LA SEVA OBRA", a càrrec d'En Josep M.ª de Sucre, a l'estatge de l'Orfeó Gracienc, dia 11.

"EL MOMENT DE LA LITERATURA", pel Sr. Ambrosi Carrión, a Sabadell, al saló d'actes dels Amics de la Cultura, dia 11.

AVUI DIA 15, A LA CASA DEL Poble, a les deu de la nit, "Estudi social sobre la dona i la seva influència en la vida política dels pobles", a càrrec d'En Josep Osés.

DEMA DIVENDRES, A SABADELL, al local de la Lliga Regionalista, conferència a càrrec del senyor Octavi Saltor, el qual dissertarà sobre el tema "L'ancestralisme cristià com a factor líric".

J. P. R.

ÇO QUE PASSA PEL MÓN

(octubre de 1925)

Dia 4.—Es descobert un complot contra el president de la República de Cuba.

Dia 5.—El general Weyler cessa, pel Reial Decret, en el seu càrrec, de cap de l'Estat Major Central.

—S'inaugura a Locarno (Suïssa) la conferència de ministres de Negocis estrangers en la qual s'ha d'examinar el projecte per a un pacte de seguretat. Hi pren part Alemanya.

—Són descoberts a Hotin (Romania) alguns individus els quals, hom diu, preparaven un atemptat contra els sobirans.

—El ministre de Justícia, Mr. Steeg, és nomenat Resident superior al Marroc, en substitució de Liautey.

—Els diaris donen compte d'un nou cop d'Estat militar a Xile. Diuen que ha estat fet presoner el President Alessandri.

Dia 4. — S'inaugura a La Haia la quarta Conferència de la Unió internacional per a la protecció de la propietat industrial.

Dia 7.—S'inaugura a Ginebra la XII Conferència internacional de la Creu Roja.

UNA CONFUSIÓ

Que l'histerisme és una cosa més extensa del que, a molts, els sembla, no val la pena de demostrar-ho; el que hi ha és una bona part dels que pateixen d'aquesta marfuga que ho saben dissimular molt bé. Hom diria que els histerics se'ls ha de descobrir al primer cop d'ull, i s'equivoquen de mig a mig.

Es presentessin amb els ulls fora de les conques, els cabells enlairaats, tremolor general i les mans crispades, com els gats a punt de clavar les urpes, de seguida se'ls veuria la de sotto. Un histeric, però, pot ésser suau, dolç com l'arrop, no dir un mot més enllà de l'altre i seguir la moda més extremada.

Qualsevol ho hauria dit, que la senyora Mundeta que, en el tracte usual és més trempada que un ginjol i més

fina que una gamussa de set pessetes, dia per altre apallissés el seu home. I de la senyora Nastàsia, qui ho diria, oi?, doncs, sapigueu que és una perfecta histerica, està el que se'n diu ben malalta i, si no ho està, pot-deu creure que ho sembla. Repareu go que jo mateix, en persona, vaig presenciar i que ho tinc ben clavet a la memòria.

Era un dia que un maleit queixal es rosegava per dintre fent-me un nyigo-nyigo de mil diables. Amic com sóc de la normalitat, en el sentit integral, aní a càl dentista per tal que, pagant el que fos, en fes les reparacions que calguessin en el molar aquell que em molia prou i massa amb aquell impertinent zup-zup, semblant-me que em serraven les barres.

Serien cap a una dotzena i mitja de pacífics (?) pacients que esperàvem al banc de la paciència que ens arribés la tanda quan, tot d'una, s'obrí la porta i entrà la senyora Nastàsia riallera, simpàtica, barretó amb ploma tirolesa, "pendentif" com un pectoral, fent una lleu inclinació de cap acompanyada d'un "buenas" que ens deixà clavats com en Zamora quan li entrenen go.

Tot seguit, el groom digué "aquesta senyora va al darrer d'aquell senyor", fórmula acostumada d'ordenar els torns per la visita. Aneu a saber com poden prendre's les coses, car a la senyora Nastàsia començaren-li a tremolar les barbaletes, encendre-se-li els ulls com un basilisc i, primer amb veu un xic rogallosa que després es tornà espiguet, digué: i ara, com s'entén això? jo no vaig darrera de cap senyor; potser sí que es creuran que sóc una qualsevol; després que una, cada dos per tres, es sufoca prou per les paraules i mirades dels homenots, que es troben pel carrer que, encara ací, davant de tot-hom, m'hagi de sentir que vaig darrera d'aquest senyor. Que ho sapiguen, que jo mai no li he dit una paraula, ni el conec, i tant se me'n dona. Pobre d'ell! que es permetés cap atreviment! d'una plantofada li giraria la fesomia baldament sigués alt com Sant Pau i més fort que Sant Cristòfol.

La senyora Nastàsia anà pujant el diapasó llençant paraules coentes al pobre senyor, a qui no coneixia, i que tremolava com una fulla, arraulit i sense badar boca, esperant fer-ho davant del dentista. Mentrestant, anava rodant el disc de defensa de l'honor, ja ho veieu!, maculat, innocentment, per la usual fórmula d'assabentar les visites que a cal dentista com a la font de Canaletes esperen que els toqui el torn d'enllestir.

Davant d'aquell terrabastall ningú no interrompé per por d'excitar més la prou excitada senyora Nastàsia, no permetent que fos dit que li corresponia d'entrar al despatx de l'odontòleg darrera d'un bon senyor que arribà abans que ella.

Aquell insospitat, i per mi singular espectacle, m'ha fet reflexionar una cosa de no dir pertocant a la confusió de Babel i llurs pintoresques conseqüències. Entesos?

EL DOCTOR ARMILLA

En alguns pobles d'Alemanya, als marits que apallissen la dona o s'embraguen, se'ls castiga d'una manera molt original. Els dissabtes els prenen els diners del jornal, i se'ls tanca a la presó fins al dilluns següent pel matí. En alguns casos la pena augmenta fins a una o dues setmanes de clausura en una fosca presó. Això, com diem, passa a Alemanya.

CERTAMEN FESTI LITERARI

El certamen de poesia i prosa de l'any 1925, organitzat pel "LO TEATRO CATALA", obre el seu termini el 15 de novembre de 1925. Els interessats podran enviar les seves obres fins al 15 de desembre de 1925. Els premis consistiran en una plaqueta d'or i una plaqueta d'argent, i un diploma de distinció. Els guanyadors seran publicats en el "LO TEATRO CATALA".

ENSAIG GENERAL

La poesia de l'any 1925, segons el "LO TEATRO CATALA", ha estat molt bona. Els guanyadors són: **La ploma de Solan**, de **En Joan Vinyes**, i **La ploma de Solan**, de **En Joan Vinyes**.

Tamany 33 x 22. — Any 1890. — Impremta de Francesc Bertran.

Tamany 27 1/2 x 19 1/2. — Any 1902. — Impremta de Marian Galve.

Tamany 25 x 17 1/2. — Any 1908. — No hi ha el peu d'impremta.

Tamany 28 x 22. — Any 1916. — Impremta de Fills de Domènec Casanovas.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

Lo Teatro Català. — Tamany de 33 x 22. Aparegut per primera vegada a Barcelona l'any 1890. Publicació setmanal de 10 pàgines de text, dedicada al tema que el seu títol indica. En Lluís Millà n'és l'element principal. Preus: un trimestre, una pesseta, a Barcelona; a fora, 1'50 ptes. Per als artistes d'òpera 25 cèntims l'any; tarifa especial d'abonats protectors, una pesseta al mes. Número solt, 10 cèntims. Impremta de Francesc Bertran, carrer de Casanova, 13, Barcelona.

Cu-cut! — Tamany de 27 1/2 x 19 1/2. Aparegut per primera vegada a Barcelona a començos de l'any 1902. Setmanari satírico-humorístic de 16

pàgines. Sortia cada dijous. Valia 10 cèntims. N'era redactor en cap En Manuel Folch i Torres, i en les seves col·leccions, i en els seus calendaris, apareixen les signatures de tots, es pot dir, els escriptors d'aleshores i d'any successius. Com a caricaturistes més assenyalats i constants tenia, en primer lloc, En Cornet i l'Apa, En Junceda, Opisso, Smith, Llaveries, i d'altres. Impremta de Marian Galve, carrer Avinyó, 18, Barcelona.

De tots colors. — Tamany de 25 x 17 1/2. Aparegut per primera vegada a Barcelona, l'any 1908. Setmanari, sortia els divendres, amb 16 pàgines de text i 32 de fulletí. Era el seu an-

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇÀ

mador En Francesc Curet i comptava amb nombre de bons literats col·laboradors. Preferentment dedicat a teatre. Les obres publicades en els folletins eren totes obres teatrals. Preu: 2 ptes. trimestre; número solt, 15 cèntims. Al número que tenim a la vista no hi ha el peu d'impremta.

La Piula. — Tamany de 28 x 22. Aparegut per primera vegada a Barcelona el dia 23 de març de 1916. Setmanari satírico-humorístic de 16 pàgines, sortia els dijous. La seva existència fou breu. N'era redactor en cap, En Ferran Agulló i Vidal. Com a dibuixants, Junceda, Apa, Llaveries, Bou, Opisso. Preus: un trimes-

tre a Barcelona, 1'50 ptes.; a fora, 2'00 ptes.; a l'estranger, 10 ptes. l'any. Número solt, 10 cèntims. Impremta de Fills de Domènec Casanovas, Ronda de Sant Pau, 67, Barc.

(Col·lecció d'En Báldomer Blanch, ex-regidor de Badalona).

NOTA.—Amb les d'aquest número, son 74 les portades que hem reproduïdes, de diaris i periòdics apareguts a Catalunya, de cent anys ençà. En tenim encara moltes i moltes dotzenes més per reproduir. Comença a fer goig l'obra que ja duem feta fins ara. Sabem que interessa, i això ens pla. Seguirem.

llibres & lletres

—La societat "Atene e Roma", de Florència ha sol·licitat la col·laboració de la intel·lectualitat catalana a pendre part en la celebració del bil·lenari de la naixença de Virgili, l'immortal autor de l'Eneida. Alguns literats preparen sengles estudis.

—A Anglaterra és editat un llibre que conté versions de diferents treballs de literatura catalana. Entre aquests hi ha el Càntic a Sant Josep, de Joaquim Ruyra. La versió és feta per A. F. Gerald.

—S'ha inaugurat la temporada de Romea, amb la comèdia "Seny i amor, amo i senyor" d'Àvel·l Artís, i "La Gropada" d'Apelles Mestres.

—S'ha inaugurat la temporada de l'Àpolo, amb l'obra de Lluís Capdevila "Flor de Guillotina".

—S'ha inaugurat la temporada al Bosque amb l'obra "Els ganduls d'En Targarona", de Lluís Plana.

—Ha començat una nova temporada a Olympia amb l'obra "La mel als llavis", divertida revista (lletra de Lambert Escaler; música d'A. Fornells). (Aquestes quatre estrenes han estat fetes en dos dies, divendres, 9 i dissabte, 10).

—V. Coma i Soley ha publicat un llibre que es diu "La noia lliure".

—"Biblioteca catalana" ha publicat una biografia d'Enric Prat de la Ribera.

—Ha sortit el primer número de "Quaderns blaus", dedicat a Santiago Rusiñol, per Carles Capdevila.

—Ha sortit el primer número del setmanari "La dona catalana".

—Ha deixat de publicar-se el setmanari satíric "Clà i català".

—Josep Carner ha enllestit un altre

volum de versos que es publicarà formant part de la biblioteca "La Mirada" que hom prepara a Sabadell.

—Uns d'aquests dies surt el número 2 de la revista d'estudis filosòfics "Criterion".

—Sembla que aviat es farà una segona edició de "A recés dels tamaris" de Pere Corominas, de la qual pocs exemplars resten, tot i la llarga tirada que es féu de la primera edició, no fa gaire.

—Francesc Cambó té en preparació una sèrie d'articles, amb els quals formarà un llibre, sobre diverses qüestions de l'Àsia, fruit del seu darrer viatge per aquelles terres.

—Ha sortit el nou volum d'Edicions Diana titulat "El desembarc dels grecs a Empúries" de Manuel Brunet. Contra el que podria fer creure el títol, no es tracta d'una obra de caràcter històric, sinó més simplement d'un elogi de l'Empordà, però d'un elogi senzill i cordial que pren la forma d'una narració.

Els galifardeus

Per galifardeus són coneguts els qui fa un quant temps regien l'*Ateneo Cultural Enciclopèdic* del poble de Colltorçat. Eren un escamot de perfectes inútils que s'encimbellaren apoderant-se de la direcció de la casa aprofitant-se de la badoqueria i bona fe d'aquella societat que, caient ací alçant-se allà, anava tirant sense, però, que mai pogués tirar pilota a l'olla. En un dir, Jesús! les coses canviaren com una mitja ja no podent-se ni revenir del capgirell que a tots sobtà, àdhuc els mateixos

que se n'aprofitaren. Val a dir que, amb el canvi de Junta es canviaren moltes d'altres coses respectant-se, únicament, l'hora del rellotge per tal de no donar la sensació de què s'anava a tres quarts de quinze. La resta: rètols, impresos, tot es modificà començant per les quotes mensuals que permetien replicar la recaptació, pretextant d'escometre un intens i, alhora extens, pla de reformes representatives d'un ull de la cara, sense però, fer albirador l'eficàcia del trasbals que arreu repercutia com si diguéssim moralment i material.

Els galifardeus es trobaven com el peix a l'aigua; fora del seu element havien trobat el centre malgrat el complet desconeixement de ço que tocaven, i més d'un centenar de notes trencaren, tirant enllà més estirats que un rave i amb més urc que qualsevol d'aquells cànecs dels temps antic. Al diari que abans es publicava li donaren aires de gran premsa, per bé que sols elixia dues vegades la setmana amb uns succulents articles espellifants els antecessors i blasmant-ne les xarugueses i corrupcions, pròpies d'aquells temps vells que passaren per a mai més no tornar. Demés s'hi publicaven apetitosos programes rublerts d'iniciatives i prometedors de coses a desenrotllar amb la cooperació decidida, entusiàstica i desinteressada —és clar— dels socis, i també qualche socia, compenetrats i sòlidament adherits a la galifardeuada pitjor que els musclos a la roca, que les ungles als dits o les sangoneres a la pell.

Comptant amb la plena confiança de tots els més valuosos elements, bé podia treballar-se i sacrificar-se per moralitzar i modernitzar una tan cabdal entitat com era l'*Ateneo Cultural*, etc.

que si deixen passar l'oportunitat de donar el cop-de-coll tot hauria anat en orris més depressa que no s'apaga un llum.

Ningú no dificultà la tasca dels volenterosos i abnegats membres que a guisa d'aquell tal *Juan Palomo*, tallaven, coïen i s'ho xalaven tot amb aquella ganeta i satisfacció que dona la tranquil·litat de consciència i l'absoluta seguretat que res ha de destorbarlos dels epicuris apats que reïnflen el ventrell i esmussen la intel·ligència.

Però —sempre hi ha un però— tot hauria esdevingut com una seda de no ésser una llei de gra, de la mena dels malignes, que comença plicant, després punxant i més tard fiblant com passa amb els vespers. Esborrona pensar en el que succeï abans no es rebentà. Aquell ensoïmament dels socis esclatà en crits i soroll, imprecacions i xerrament de dents fins a cloure's els punys i alçar-se les cadires en l'aire.

A l'hora de l'aldrull els galifardeus, perduda l'arrogància oferiren solucions de concòrdia que féu inútils l'excitació fulminant produïda. Testimoni presencials ho digueren, que allò de Troia fou un esquitx en comparació d'aquell espectacle de follia i esverament. Talment les rates de l'assemblea sorpreses pel gat.

Els galifardeus, comes ajudé-me, s'apressaren a posar-hi terra de per mig sense ni recollir gorres i paraigües que restaren abandonats com trofeu del pànic que els agafà.

Hom assegura que el primer acord pres per la nova Junta, sigué la celebració d'un solemne funeral pel bé dels galifardeus que Déu els perdoni el mal que feren.

FLENDI.

IMP. ALTÉS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardiuol.

CARRER CORTS CATALANES
451. Inst. elect., aigua i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelletaria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.
CARRER BOTERS
4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28. pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
13. 2.ª. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelletaria "La Siberia".—J. TICO.
20. Perruqueria.—J. MAYMO.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
2 i 7. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ
66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISA
22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE
CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÓS.
193. Llamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris".—J. B. MODELL.

Establiments
MARAGALL
Petrilxol, 3 i 5
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNI DE NOYA

ES EL MILLOR XAMPANY

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÓSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

Solingen-Paris-Barcelona

(Casa fundada per R. ROCA)

Navalles i Màquines d'afaitar

assegurades

Ganiveteria — Tenedor

Taller d'esmolador tota mena d'eines

PLAÇA DEL PI, n.º 3

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS—AUTOTIPIAS

F. CARRERAS CANDI

**NARRACIONS
MONTSERRATINES**

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant encantat - Lo senyal del Cap de Mort - Lo Cavall Bernat - Lo Vall-Mal - Lo drama de Sant Miquel - Lo fals ermità de Montserrat - Lo bandoler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats

IMPREMTA ALTÉS

Angels, 22 i 24

Preu: 2 pessetes

Oficina de còpies CASA RENÉ

Circulars - Treballs en català - Rapiditat, bon costum i economia

CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÉFON 4525-A - BARCELONA

PARAIGÜES :: OMBREL·LES

VANOS

BASTONS

J. CARDÚS

PORTAFERRISA, 10

BARCELONA

Dolços, dolços, dolços fins
per llepar-vos-hi els deu dits.
La casa més llaminera
la Casa Esteve Riera.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA DE CANALETES 9111.

TELÉFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 3071 509:

TELÉFON. G. 2.

BARCELONA

**LLÀTZER
DE TORMES**

el clàssic de l'humor
demaneu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRERIES

PREU: 3'50 PTES.

TELÉFON A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)